



בוכריס, שלמה (שלומי)

בן שרה ורפאל. נולד ביום כ"ו באדר ב' תש"ל (3.4.1970) בעפולה, ילד

שלישי להוריו, אח ליצחק, רמי וענבל.

שלומי (שלמה) נקרא על אחיו של אביו שנה אחרת

שלמה היטויס.

בהיותו בן שנה, משפחתו עברה להתגורר במושב שדה יצחק. הוריו

השתכנו בבית סוכנות קטן והקימו משק חקלאי. שלומי עבר את כל ילדותו

במושב, ילדות מאושרת מוקפת טבע וחברים, ורצופה מתן עזרה להוריו

במשק הקטן, שגדל והתפתח לתפארת. באותן שנים גם קיבל את שם החיבה



שלו, שלומי.

שלומי החל את לימודיו בבית הספר היסודי "כרכור", והמשיך את לימודיו בחטיבת הביניים ובבית הספר
התיכון הטכנולוגי במועצה האזורית מנשה.

שלומי התגייס לצה"ל בשלהי חודש ינואר 1989. כיוון שהיה חדור מוטיבציה, שירת בגדוד 50 של
חטיבת הנח"ל ובמסגרת השירות הצטרף לגרעין "עורב", בקיבוץ אדמית שבגליל.

בתום שירות החובה שב שלומי למושב, ערש ילדותו, והצטרף להוריו ולאחיו בטיפוח המשק החקלאי.
למשכנו בחר בבית קטן, ששיקף את אישיותו החמה ומלאה אהבת הזולת. בבית זה אירח מפגשי חברים
רבים, שם העביר את זמנו עימם בעיסוקים האהובים עליהם, בצליית בשר "על האש" ובכילוי בנעימים.

שלומי היה קשור מאוד למשפחתו. כל בוקר בבוקרו אכל ארוחת בוקר משותפת עם הוריו ואחיו במטבח
של אמו שרה, ושם גם סוכמו העניינים הטעונים טיפול במהלך יום העבודה: היכן לקטוף, היכן לרסס, מי
מהאחים צריך לעשות מה ולאן עליו ללכת. גם סעודות ליל השבת היו חוק לשלומי ולכל המשפחה, ואיש
לא ויתר עליהן במהלך כל השנים. הקשר למשפחה בא לידי ביטוי גם ביחסו של שלומי לאחייניו. שלומי
היה רווק וללא ילדים, ואת כל תשומת לבו השקיע בתשעת אחייניו. שלומי ראה בהם את ילדיו, שיחק
איתם, לקחם לדיג והשתובב עימם בכל הזדמנות.

מעט לעת פינק את עצמו, לקח חופשה ארוכה מעבודתו ויצא לטיולים בחו"ל. שלומי אדם סקרן, ואת טיוליו ניצל להכיר מקומות רחוקים ואקזוטיים כאוסטרליה, הודו ומזרח אסיה. הוא לא משך את ידו גם מטיולים ברחבי הארץ, אותם עשה בלוויית שק שינה ואוהל, כיאה לבוגר יחידה קרבית.

שלומי איש גדל גוף ועדין נפש, מתולתל שיער וחייכני. אמן בנפשו ובעל תבונת כפיים, חובב ספורט ואוהב בעלי חיים. את זמנו החופשי מעבודה חילק בין פיסול בקרמיקה, עשיית ויטראז'ים, עיסוק בדיג ובצלילה וצפייה במשחקי כדורגל.

כשנה לפני מותו החל שלומי בפרויקט גדול של טיפוח דגי נוי. מה שהחל כתחביב הפך חיש מהרה לעסק, אליו התמסר שלומי בכל מאודו. כיוון שכך בנה אקווריומים, תפר רשתות לדגים, השתלם והפך למומחה לנורש.

שלומי אהב מאוד את הצבא, והלך תמיד בשמחה לשירות המילואים. עברו הייתה זו הזדמנות לפגוש שוב את כל חבריו שאהב, איתם בילה זמן רב וחברתם היוותה חלק חשוב מאוד מחייו. כאשר שאלוהו פעם מה תפקידו בצבא, השיב: "אני האבא של כל החיילים ביחידה".

כאשר פרצה מלחמת לבנון השנייה נבצר משלומי להבין מדוע לא גויס, במיוחד לאחר שאחיו רמי קיבל כבר צו שמונה. חרף זאת ארו את תיקו, ובקוצר רוח חיכה לקריאה. כאשר זו הגיעה התייצב מיד.

שלומי נפל בקרב בגבול הצפון ביום י"ב באב תשס"ו (6.8.2006) והוא בן שלושים ושש. קטישה שנורחה משטח לבנון אל עבר קיבוץ כפר גלעדי הרגה אותו ואת חבריו ליחידה, בעת שהמתינו להצטרף ללחימה בלבנון. עם שלומי נפלו: רב-סרן אליהו אלקריף, סגן שמואל חלפון, סגן יוסי קרקש, רב-סמל ראשון דניאל בן דוד, רב-סמל מוטי בוטבול, רב-סמל זיו בלאלי, רב-סמל מריאן ברקוביץ, רב-סמל רועי יעיש, סמל-ראשון יהודה ברוך גרינפלד, סמל-ראשון שי שאול מיכלביץ' וסמל גריגורי אהרונוב.

לאחר מותו הועלה שלומי לדרגת רב-סמל ראשון. הוא הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית שבבית הקברות הקטן במושב שדה יצחק. קברו נח תחת עץ זית ונשקף אל מול נוף השדות, ביטוי לטבע שכל כך אהב. שלומי הותיר אחריו הורים, שני אחים, אחות ואחיינים.

בני המשפחה מספרים: "שלומי כולו חיים, וקשה לדבר עליו בלשון עבר ולסכם את חייו ואת מורשתו. כל שבידנו לומר, שמורשתו עבורנו היא אהבת המולדת ואהבת החיים והאנשים, אהבת המשפחה ואהבת האדמה, אדמת ארץ ישראל אותה טיפח ועליה נפל. יהי זכרו ברוך".

בעז, מפקד הפלוגה של שלומי עד כשנה וחצי לפני מותו, כתב למשפחתו: "אנחנו משאירים את שלומי כאן, באדמה הטובה של עמק חפר, אבל אנחנו לוקחים אותו אתנו בלבנו.

"אנחנו מחזירים את שלומי לאדמה ממנה נולד, עליה צמח וגדל להיות גבר שבגברים, ושממנה הוציא את לחמו. "שלומי צמח כמו פרח בשדות העמק, כמו הפרחים שמהם התפרנס.

"אנחנו, החברים מהיחידה, לא רוצים להיפרד משלומי. אנחנו רוצים להמשיך ולהיות אתו, להמשיך להרגיש, להמשיך ולזכור.

"אני מסתכל על האותיות במודעה - העין רואה, המוח מבין, אבל הלב ממאן לקבל, מסרב לקבל את רוע הגזירה. "שלומי צרוב אצלנו בלב, צרוב אצלנו בנשמה: היופי הפנימי, השלמות כאדם, ההתחשבות בכל אדם..."

מיכל, גיסתו של שלומי, הספידה אותו במלאת "שלושים" למותו:
"שלומי,

חלף חודש ארוך בלעדיך,

חודש של כאב חד ומתמשך,

חודש של צער רב וגעגועים קשים.

כולנו מנסים לקלוט את העובדה

שלעולם לא תחזור,

אך זה קשה.

קשה להמשיך את השגרה

שבעצם איננה רגילה, מאחר ובכל פינה:

בבית, במשק ובמשפחה

נפער ובורות עמוקים וחלולים,

לתוכם אנו מועדים ומרגישים את חסרונוך.

אך לבנו מלא בך בכל יום, שעה, ודקה.

שלומי.

מאז שעזבת אותנו

אנשים רבים מגיעים לנחם ולעודד

ועוטפים אותנו

בחום, אהבה ותמיכה.

התרגשנו לראות את כמות האנשים

שכיבדו ואהבו אותך, בחייך וגם במותך.

במשך חודש זה הבנו

מדוע אהבת כל כך ללכת לצבא

לאחר שהכרנו את כל חבריך

הגאמנים והאוהבים מהמילואים.

שלומי.

תמיד נהגנו לבקש ממך דברים

לעזור פה, לקחת לשם, לתקן, לבנות...

ידענו שיש על מי לסמוך

ואתה נענית לנו ברצון ובמאור פנים.

אז... יש לי עוד כמה משימות בשבילך.

המשך להיות אתנו ברוחך,

שמורעל כולנו מלמעלה,

חזק אותנו

ותן לנו את הכוח

להמשיך הלאה".

אחייניתו של שלומי, יובל, כתבה לזכרו: "דוד שלומי, 30 ימים עברו ואתה לא אתנו. שלומי יקר, אתה

חסר לנו. מרגישים את חסרונוך בארוחות ליל שבת, כאשר השולחן ערוך וסביבו כסאות, אך הכסא שלך

ריק, ואף אחד אינו מעז למלא אותו.

"אף פעם לא קראתי לך דוד, כי היית כמו חבר, כמו אבא שלי. הרגשתי כל כך שאהבת אותי ועכשיו אתה

חסר לי. אני מתגעגעת מאוד ומרגישה בחסרונוך.

"לפני כמה ימים מתו לי כמה דגים באקוואריום שקנית לי ליום הולדתי, ולא ידעתי מה לעשות. חשבתי

שאם היית עדיין אתנו, היית פותר את הבעיה במהירות.

"ואתמול היה לי חוג בלט בחדרה. אימא ואבא לא יכלו להסיע אותי, כי הם הלכו לאזכרה של חבר שלך,

דני מהיישוב אחיטוב. ואז נזכרתי בכך שוב, שתמיד היית עוזר ולוקח אותי לחוג בכיף. וזה לא נגמר רק

בכך, שהרי תמיד לפני שחזרנו הביתה, נהגת לפנק אותנו בעוד כמה דברים. שלומי, אתה אתנו עם כולנו,

תמיד תישאר בלבנו. דוד יקר. נוח על משכבך בשלום, אוהבת, אחייניתך יובל".

מתוך דברים נוספים שכתבה יובל לזכרו של שלומי, ~~דוד~~ דוד אהוב :

"כמו מתוך חלום

עיניך הטובות בנו מביטות כל יום

זוכרים אותך תמיד

אתה איתנו... עבר, הווה, עתיד...

הלכת מאיתנו ביום בהיר אחד של מלחמה
השארת אחריך שובל גדול של אהבה
ילד שהטבע בשבילו הוא לא זר
מושיט את היד לכל חבר לכל מכר
נוגע- לא פוגע עם קסם של מבט
ואפילו לא הספקת למצוא את האחת...
כמו מתוך חלום
עיניך הטובות בנו מביטות כל יום
זוכרים אותך תמיד
אתה איתנו... עבר, הווה, עתיד...
עם כובע הבוקרים טיילת בשבילים
עם הג'ינסים הנצחיים ואהבת הטיולים
הכרת כל פרח וכל סלע
עם כוס קפה בחיק הטבע
אהבת להיות בכל מקום בשביל כולם
היום כולנו כאן ואתה הלכת לעולם...
כמו מתוך חלום
עיניך הטובות בנו מביטות כל יום
זוכרים אותך תמיד
אתה איתנו... עבר, הווה, עתיד...
שלומי אותך לנצח לא גשכח
בליבנו אתה לעד ומאיתנו שאת אף אחד לא יקח...
משפחה גדולה מאוחדת וכואבת
שאותך כל כך אהבת. תמיד אותך נזכור
נפלת למען מדינה שכה אהבת ובעיני כולם היית גיבור."